

at Landsdommerne jo skulle rejse fra Kjøbenhavn derover med hele det Apparat, jeg nævnedes før, og disse Rejser gøres jo ikke gratis. Endvidere skulle jo ogsaa i mange Tilfælde anklagede og Vidnerne i kriminelle Sager trækkes fra Fyn til Kjøbenhavn. Ogsaa det vil koste en Del Penge. Dertil kommer saa endelig alle de Sager — og de ville jo under den ny Ordning blive flere end nu —, i hvilke Folk have fri Proces. Ogsaa disse Sager ville komme til at koste Statskassen adskilligt mere, naar vi ikke have en Landsret paa Fyn, end naar vi have en Landsret der. Det er altsaa min fulde Overbevisning, at det maaske oven i Købet vil være besparende for Statskassen at have en Landsret paa Fyn.

Jeg har egentlig kun hørt en eneste Indvending af Betydning derimod, og det er den, at de Dommere, som ville komme til at beklæde Landsretten paa Fyn, ville faa for lidt at besille; de ville ikke faa Erfaring nok, og derigennem vil det ske, at deres Afgørelser ikke blive saa paalidelige, som man kunde ønske. Det er jo imidlertid noget, som ganske vist kan have sin Betydning, men som jeg alligevel ikke tror slaar til, og hvor man i alt Fald kan stille Paastand mod Paastand. For det, som foreligger af statistiske Oplysninger i den Retning, er ikke tilstrækkeligt til, at man kan fælde et aldeles paalideligt Skøn. Jeg skal derfor paa mine Medforslagsstilleres Vegne meget tilraade Vedtagelsen af Ændringsforslag Nr. 4, idet jeg mener, at der derved vil blive opfyldt et Retfærdigheds- og Billighedskrav.

Jeg nævnedes før, at paa et væsentligt Punkt er jeg uenig med Udvalgets Flertal og den højtærede Minister, at paa et væsentligt Punkt foretrækker jeg Forslaget, saaledes som det var forelagt i forrige Samling, for det Forslag, som nu er forelagt. Det, jeg her tænker paa, er Fordelingen af Forretningerne. Hovedforskeren er den, at efter det Forslag, som vi havde til Forhandling i Fjor, vare Forretningerne for Underretsdommerne i alt væsentligt de samme, som de ere nu for Tiden, medens derimod efter det foreliggende Forslags § 16 en hel Del Forretninger, som hidtil have været betragtede som judicielle Forretninger, skulle henlægges til den særlige Øvrighed, Sysselmanden, som han kaldes. Med Hensyn til denne Benævnelse, Sysselmand, skal jeg blot gøre den Bemærkning, at den er mere adækvat end Benævnelsen Politimester vil være, dersom man lægger

alle disse Forretninger hen til ham — aldeles bortset fra, at man jo kunde sige, at han faar saa umaadelig meget „at sysle med“. Men paa den anden Side foretrækker jeg alligevel Benævnelsen Politimester. Sagen er nemlig den, at Ordet Politimester har en international Betydning, som man ingenlunde bør se bort fra. I alle civiliserede Folk og paa alle civiliserede Sprog ved man, hvad „Politi“ og „Politimester“ betyder, men uden for Danmark og de nordiske Lande vil man derimod ikke vide, hvad en Sysselmand er. Man vil ikke i Udlandet kunne tænke sig, at naar man har Brug for Politimesteren og vil henvende sig til ham, skal man gaa til en Mand, som hedder „Sysselmand“. Det er imidlertid et mindre Punkt, som jeg blot vil berøre, men som jeg ellers ikke tillægger nogen videre Vægt. Derimod vil jeg undersøge lidt, hvorledes man er kommen ind paa denne Omfordeling af Forretningerne, som jeg nævnedes før, og som ogsaa den ærede Ordfører har fremdraget i sit Foredrag i Dag. Han sagde, at man er kommen til det ved to Betragtninger. Man har troet at kunne ligesom højne Dommerstanden ved at lade den beholde alene, hvad man kalder de „rene“ Dommerforretninger, og dernæst har man ment, at man kunde spare noget — den ærede Ordfører mente et Par Hundrede Tusinde Kroner — ved at følge den Ordning, som nu er foreslaaet; der vil altsaa kunne spares Lønninger til et vist Antal Embedsmænd. Jeg skal tillade mig at undersøge hvert af disse to Punkter for sig og haaber at skulle kunne paavise, at det beror paa et Fejlsyn baade det ene og det andet.

Det første, jeg skal tage for, er Spørgsmaalet om, hvad der egentlig kan spares, og om det er rigtigt, at der kan spares saa meget, som den ærede Ordfører sagde, og om det ikke kan spares ogsaa uden at gaa til den Ordning, som her skal indføres. Der er nu først Bestemmelsen i § 14, som gaar ud paa, at Underretskredsens Antal og Omraade skal fastsættes ved særlig Lov, og dernæst Bestemmelsen i § 16, at Syslernes Antal og Omraade skal fastsættes ved Lov. Det er en meget fornuftig Ordning, som jeg ogsaa har været med til. Det vil fremme Forhandlingen og Vedtagelsen af det foreliggende Forslag, om man udskyder Ordningen med Hensyn til Dommernes og Sysselmændenes Antal og Retskredsens og Syslernes Omraade til en særlig Lov, som saa kan behandles bagefter. Der er altsaa ikke di-